

virket fremmende for Anlæg af Beskyttelsesdiger; men ligesom det vel nok tør antages, at den stige Udvidning af Agerbruget og deraf følgende Forhøjelse af Jordernes Værdi naturlig har maattet hidføre Foranstaltninger til at betrygge en usforstyrret Kultur af alt dyrkeligt Land og til at sikre en regelmæssig Hærgning af Afsgrøden og saaa paa de Lodder, som ere udsatte for Oversvømming, saaledes foreligger der, saavidt vides Intet, der kunde berettigge til den Paastand, at der gjenemgaende hos selve Lodseierne findes Egegyldighed for at beskytte deres Jorder mod Oversvømmelser fra Havet, eller at de have Vanskelighed ved at forklaffe sig fornøden Veiledning ved Udførelsen af de Anlæg, der kunne tjene til Beskyttelse, og at det derfor ikke længere kan overlades til dem selv, at indrette sig saaledes, som de finde det hensigtsmæssigt, men at Staten bør træde kontrollerende og styrende til og tage Digevesenet i sin Hånd.

Et heller er der, siden det første Skridt til at lovgive paa Digevesenets Omraade blev gjort, indvundet nye Erfaringer, der modsig, at de naturlige Værn og de hidtil anvendte Beskyttelsesmidler jo i Reglen eller rettere paa den overveiende Del af vore Kyster ere tilstrækkelige. Vi komne ved denne Bemærkning ind paa at omtale det den 13de November f. A. indtrufne ualmindelige Svovand og dets Virkninger, som have givet Impulsen til det foreliggende Lovforslag. Denne Begivenhed, hvis Aarsager Videnskaben ikke har oplyst, viser ueguelig, — hvad der i Dvrigt ikke kan siges forinden at have været ubekjendt — at Vandet ogsaa i begrænsede Hæve som Østersøen kan stige flere Fod over ordinær Stormflodshøide, men det er ligesaa ubestrideligt, at saadant overordentligt Svovand, indtræffer sjældent og med lange Mellemrum. Vilde man nu anfæ det rigtigt og fornødtigt at indrette sig paa overalt ved Rigets Kyster at være beskyttet mod slige ualmindelige Stigninger af Havet, vilde der tilvisse ufordres betydeligere Beskyttelsesmidler end de hidtil anvendte Diger og de naturlige Værn, som ligge i selve Kystdannelsen, eller som Havet selv har skabt udenfor Kysterne, og paa ikke saa Steder, navnlig paa smaa Der, vilde de udsatte Jorder neppe selv kunne bære saadan Digebyrde, og de Anlæg, der med det Formaal for Die maatte udføres, vilde vel ikke endnu naa saadanne Dimensioner, at disse alene turde være tilstrækkelige til at motiverer Nødvendigheden af at give Digevesenet overalt her i Landet en løvbunden Ordning, men Digevesenet vilde ueguelig antage en væsentlig anden Karakter. Udvalget kan imidlertid ikke anbefale, at lade et Formaal som det at beskytte vore Kyster mod Oversvømmelse ved Svovand, der gaar ud over ordinær Stormflodshøide, blive bestemmende for Retningen og Principerne i Landets Digelovgivning. Thi, dels tør man ikke se bort fra, at der dog ingenlunde tilveiebringes absolut Beskyttelse

ved at tage en enkelt overordentlig Stormflods Svøide til Norm, dels vilde de til Opnaaelsen af hint Maal nødvendige Diger baade ved Affavnet af Jord, Udgifterne til deres Opførelse, Nødvendigheden af større Vandafledningsforanstaltninger m. m. blive saa betydelige, at Udgiften ikke vilde staa i noget rimeligt Forhold til de pekuniære Øfre, naar man gaar ud fra, at Begivenheder, som den ovennævnte, kun indtræffe med lange Mellemrum, og tager i Betragtning, at den flade Kyststrækning kun undtagelsesvis har en betydeligere Brede, — dels er Staden paa Jord ved deilige Oversvømmelser forholdsvis ringe, og de Tab og Ulykker, de forvolde, ere for den langt overveiende Del af den Bestaaffenhed, at de enten overhovedet ikke kunne afværges ved Diger, saasom Stæde paa Havne og Brøer, Strandinger, Tab af Fiske-redskaber osv., eller at de i alt Fald, saasom Udelæggelse af Bygninger og Tab af Mennekeliv, naturligere forebygges ved andre Forholdsregler. Naar man gjenemgaar det Rigsdagens meddelte Uddrag af de indtil den 1ste December 1872 til Indenrigsministeriet indkomne foreløbige Indberetninger fra Amtmændene om den ved Stormfloden den 13de November f. A. forarsagede Stæde og de stete Ulykker, finder man kun undtagelsesvis angivet, at oversvuldede Jorder have lidt nogen varig Værdiforringelse, nemlig paa den sydlige Del af Fælster, om hvilken der siges, at de dyrkede Jorder ere beskadigede af Saltvandet, paa Thorseng og Drejs, hvor Muldlaget dog, kun paa ganske enkelte Steder er bortskyllet, paa Birkeholm, hvilken O, der har et Areal af 160 Tdr. Land, siges at være ødelagt for flere Aar, og endelig Groskøbing Byjorder, hvor Staden, hvis Bestaaffenhed for Dvrigt ikke betegnes, er taget til 5,500 Rd. Særlig formene vi at burde fremhæve, at det ved de Undersøgelser, der i afgjorte Vinter have fundet Sted i de oversvømmede Egne, ikke synes tilstrækkelig godtgjort, at Digevesenet her i Landet krænger til noget almindeligt Tilhyn eller Ledelse fra det Offentliges Side, for saa vidt man da med Udvalget vil være enig i, at der ikke fornødtigt har kunnet og et heller udenfor Egne med ganske særlige Forhold fremtidig bør fordres videregaende Beskyttelse end mod almindelige Stormfloder. I fornævnte Uddrag og den senere Rigsdagens meddelte Beretning, finde vi overalt paa de Kyster, hvor Stæde er sket, enten naturlige Værn eller Diger eller begge Dele forenede, og de Mangler, der paapeges ved de opførte Diger, gælde for Størstedelen Demninger for indvundet Land, med hvilke vi ikke her beskæftige os; at Diger beregnede paa almindelig Stormflodshøide maatte vise sig utilstrækkelige, og blive ødelagte ved det overordenlige Svovand den 13de November f. A., er en Sælsølg. Da det imidlertid ved hine Undersøgelser ikkun er indvundet Dplysning om en Del af vore Kyster, have vi for i det Hele at kunne danne os en Ansuelse